

Stockholm den 12 November  
1871.

Minna älskade föräldrar!

Det är bra länge sedan vi sist skrefva något  
till er, en hel vecka, men då ej någon ångbåt  
gått har det ej blifvit af. Nu tänka vi riktigt  
passa på och skrifa med Emil Herrander så  
mycket vi bara hinna fast vi ännu icke veta  
om han far ihjil dagen eller onsdagen, men han har  
lofvat komma hit dagen förut och säga till.

Sedan vi nu blifvit hemmastadda gå dagar  
och veckor så fort att vi raktt icke veta hvort  
de taga vägen och det är ju ett godt tecken.

Vi ha varit ganska sasha utom att Toini två  
gånges haft ont i magen och jag en dag mis-  
svära hufvudvärk. Inte saknas motion här, det  
är såkert så att deråt kan Tatina glädja sig, för  
vi gå de flesta dagar ute hela förmiddagen till kl. 3  
och äfven illand på e.m. När vi då komma hem trötta

och hungriga så vi ej middag före 4 just och  
då voro en biffstek eller annan god stek så efter-  
längtat, men det ha vi ej sett till förrän i dag  
då viingo grytstek. För det mesta har det varit  
pudding af fiskmjöl, kallt kött och hvita bönor,  
sillsalat af rödbetor och sill, eller andra kalla  
rätter till förrätt och gröt eller välling eller  
hingonsylt och mjölk till andra rätt. Men när  
vi bli mätta så gör det ju ej något hvad man  
äter. Kaffet här är mycket svagt och dricks  
bara om morgnarna. Jag har nu skrivit  
sådana småsaker icke för att på något sätt  
klandra eller vara missnöjd utan bara för  
att mamma så gerna vill veta allting huru  
vi ha det. Nu är här två jungfrur, Tina för  
barnen och Carolina köksa och hush. Carolina  
tycker vi mycket om, hon är alltid glad  
och vänlig fast hon har så mycket att göra.  
En dag, när hon borstade mina hängor såg  
hon att ena rosetten hängde lös och då sydde  
hon fast den utan att jag alls bedt henne.  
Det var ju bra snällt? Tante tycker också  
mycket om henne och har haft henne i 3 år,  
det blir nu det 4de. Barnen väsnas så en

kan mista öronen, Gösta mest och de andra  
två äro mycket gnälliga och kurriga, lilla Ville  
isynnerhet är fastligt kinkig och: "Ville vill" är  
riktig lag. Men när man hittar på att sys och  
sätta dem med något mytt kunna de vara  
ganska snälla en stund. Inte kan jag ändå  
långt ifrån, hålla så af dem som Karin och Mikki.  
Vi ha båda tyckt att farbror till utseendet  
och sättet mycket påminner om Lasse; han  
är äfven litet så der pjäsig och försiktig som han.  
Tante Hagströmers sade om farbror att han är  
så ful att han är riktigt vacker och det kan  
man verkligen säga ty ser man bara på det  
yttre, utseendet och sättet är han ju ful, men  
när man fäster sig vid den godhet och sanna  
bildning som finnes i hans väsende och bestän-  
digt lyser fram måste man säga att han är vac-  
ker. Tante blef genast intagen af honom och vi  
hålla äfven mycket af honom. Han sade en  
dag att det var stor skada att pappa icke smula  
för det är farbrors största njätning och han ville  
så att andra äfven finge känna den.  
Här känner man alla pappas andra arbeten utom  
"Pregina" och den ville farbror nu så gerna läsa,

sedan jag berättat idén, men det går väl inte  
än att skicka den numera. Gösta blir visst  
rysligt glad om hon får "Läsning för Barn;"  
"Naturens bok" vore så passande för honom ty  
nu har han bara en tråkig bok med sedola-  
rande fabler uti som han stapas på.

Nu måste jag tala litet om mina musikin-  
mar. Jag tycker mycket om mamma och Olof,  
hon är så musikalisk och spelar så vackert.

Mycket grundlig är hon och bråkar isynnerhet  
med min handställning, <sup>den</sup> ~~som~~ hon tycker är  
fast som Gutti nu i 4 år har pluggat i mig;  
nu skall händerna ligga helt naturliga och  
lediga på tangenterna och icke som Gutti vill  
med handlofvarna högt uppe, ingenting om  
"lyfta!" "binda!" talar hon heller. Detta skulle  
vara mycket lättare om jag icke redan så  
fått i mig den andra metoden. Nu vill hon  
mycket gärna att jag en timme i veckan lä-  
ste harmoni, då hon icke kan ge mig mer  
än 1 timme, hon säger att just för spelning  
är det så nödvändigt. Tänk nu så dumt att  
jag ej höll på för Borenius, fast jag tyckte  
det var tråkigt om jag nu ändå måste lära det!

Mamsell Claeson lofvade skaffa mig en god lärare från Musikaliska Akademien om pappa lofvar mig. Ingen lust har jag dertill, det är säkert, men efter hon säger att det är lika nödvändigt för att kunna spela som grammatik är för att kunna väl tala ett språk så måste jag väl tro det. Ett annat förslag hade hon äfven, men som jag genast sade nej till och det vore att jag nästa termin skulle gå in som elev vid Akademien. Men när jag der endast får en half timme i veckan harmonie och ändå skulle spela för mamsell Claeson tycker jag det ingenting tjänade till; man skall dessutom undergå en inträdesexamen, som icke lär vara så lätt och gillas man ej skipper man icke in. Det kunde ju nog vara bra för en som flera år kan vara der, men hvad skulle jag på en termin lära med  $\frac{1}{2}$  timme i veckan tillsammans med en hop andra. Då är det ju mycket bättre att läsa ensam en timme harmonie och en timme spelning, fast det visst blir litet dyrare, men hon trodde ej att herr Reinman, den bästa harmonieläraren, tar mera än högst 1.50 i timmen. Detta ville jag nu gerna ha svar på <sup>snarast</sup> fast jag hoppas pappa och mamma ej vilja ha mig!

till Akademien.

14. Som jag tror att Eva ej hinna skrifa brefort  
färdigt, emedan hon nu är ute och Emil & Veron-  
der snart kommer, så tänker jag att jag får  
skrifa några rader på det. — Nu just kom  
gamla fru Thom hit till gållan och jag har oc-  
dan hunnit tala med henne om hennes gamla  
vänner Jeanette och Mina Jelin. Hon minnes  
dem mycket väl och blef helt röd då jag be-  
rättade att moster Mina gerna ville veta om hon  
änne kom ihåg henne. Det gör jag visst, svara-  
de hon, och Jeanette med, minnes jag. Jag fick  
litet höra om dem af min dotter, fru Ramsay, som  
varit ombord med Mina Jelin på en ångbåt,  
och har dessutom vetat skaffa mig underrättelser  
om flera af mina gamla vänner. Det var riktigt  
roligt att få glädja moster Mina med detta.  
Det är märkvärdigt huru väl fru Thom har  
reda på allt som passerar i Finland. Ehuru  
här inga finska tidningar finnas, har hon dock  
genom bref kunnat följa med alla händelser i  
Finland.

— Tänk nu att Wasa ännu kommer, det är  
säkert den sista ångbåten för i år. Med den  
skrifa vi väl också, och till Minni borde

vi också nödvändigt skrifva. Hellsa Lybeck  
alla så obegripligt mycket då ni skrifva.  
Hellsa också Tessi så mycket och gratulera henne  
från mig ifall förlofningen är icke slut.

— Göstar djur medfölja här. Han kunde omj-  
digt inte rita dem långsamt, utan slarvade  
på så att de blefvo mindre väl gjorda.

— — Nu kom Emil & Vervander, vi måste  
sluta. Tusen hjertliga omfamningar från  
Pallorne, Vosti och Haja.

*citrus*